

Την πρώτην που παρελθόντος έτους ή Εστία διένειμεν εις τους συνδρομητάς αυτής γλαφυράν μετάφρασιν της Λίμνης του Λαμαρτίνου, επίτηδες φιλοπονηθείσαν υπό του αοιδίμου φίλου και συνεργάτου αυτής Αριστοτέλους Βαλαωρίτου. Η διεύθυνσις της Εστίας, τιμώνσα την μνήμην του δημοφιλούς ποιητού, έμελλε να εκδώσῃ την πρώτην του έτους 1880 το πρώτον φύλλον αυτής, περιέχον αποσπάσματα των άριστων αυτού ποιημάτων, πανομοιοτύπως δε όλόκληρον το άσμα «Φροσύνη μ' έσειλαννά πάω στά ξένα», και κοσμούμενον διά δύο εικόνων, της του ποιητού και της έν Μαδουρή κατοικίας αυτού, γραφεισών υπό των δεξιών καλλιτεχνών κκ. Σπ. Προσαλέντου και Β. Λάντσα. Άλλ' έπειδή δέν κατωρθώθη να σταλώσιν έγκαιρως ένεκα του δεινού χειμῶνος αι δύο αύται έν Παρισίοις χαραχθείσαι και τυπωθείσαι εικόνες, εξ ανάγκης άνεβλήθη και η έκδοσις του έν λόγω φύλλου, όπερ διανεμηθήσεται την προσεχῆ Κυριακήν. Το φύλλον τούτο πωληθήσεται έν τῷ γραφείῳ της Εστίας αντί λεπτῶν 50.

ΣΤΗΛΗ ΠΡΟΣΦΟΡΩΝ

Ὑπέρ πατριωτικῶν καὶ ἀγαθοεργῶν σκοπῶν.

Ὑπέρ τοῦ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Α. Μ. τῆς βασιλείας ἀνεγερθεῖσιν Νοσοκομαίου «Θ. Εὐαγγελισμοῦ» προσέφερον διάφοροι φρ. 82,000.

Ὑπέρ τοῦ Ἐρυθροῦ σταυροῦ διάφοροι ἐν Βιέννῃ ὄμοινοι προσέφερον φρ. 2,000.

Ὑπέρ τοῦ Ἑθνικοῦ νομισματικοῦ μουσείου ὁ κ. Ἀλέξανδρος Ν. Μελετόπουλος 62 νομίσματα.

Ὑπέρ τοῦ Ἑθνικοῦ στόλου κατέλιπε διὰ διαθέσεως ὁ ἐν Κεῖρῳ ἀποβύσας Δημήτριος Βασιλεῖος φρ. 1,500.

Ὑπέρ τοῦ Φιλ. Συλλόγου «Παρνασσῶ» ὁ κ. Π. Γ. Ζαρίφης φρ. 250, τὰ δὲ καταστήματα τῶν κκ. Βλαστοῦ, Κουσαλίνου, Κωνσταντινίδου, Μωραϊτίνῃ, Φιλαδελφείῳ καὶ κ. Δημίτσοις περὶ τὰ 300 βιβλία.

Ὑπέρ τῆς ἀνεγέρσεως ἀμφοτέρων τοῦ λάρδαο Βάρωνος ὁ κ. Π. Γ. Ζαρίφης φρ. 100.

Ὑπέρ τοῦ ἔμπορικοῦ καὶ βιομηχανικοῦ Συλλόγου ὁ κ. Μ. Καμάρας φρ. 250.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

2131. Εστία. Έκδίδεται κατά κυριακήν. Έτος Ε' Τόμος Θ', 25 Μαΐου 1880. Αριθ. 230 (178). Λεπτά 20. Άθήναι, γραφείου της «Εστίας», ὁδὸς Σταδίου, ἀριθ. 6, σ. 16. Περιεχόμενα: Πανομοιότυπον της ἰσογραφῆς τοῦ Ἀνδρέου Μουσταφοῦδου. — Χαρακτηρισμός τοῦ Ἀνδρέου Μουσταφοῦδου ὑπὸ Π. Βράϊλα Ἀρμένῃ. — Ἀνεγχογενεσία. (Μυθιστορία Ε. Μακῆ, βραδευθεῖσα παρὰ τῆς γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Μετάφρ. Α. Ρ. Ραγκαβῆ). — Διὰ γαλλικῆς τοῦ βίου: (Έκ τῶν τοῦ Schopenhauer. — Ἄγων ἀπειρασιγίας. — Έν τῇ κλίμῃ. — Γνώμη καὶ σκέψις ἡθικῆς καὶ τοῦ δοκῆς Δε-λα-Ροσσουκῆ. (Μετάφρ. Γ. Ζωγίου). Δένειον Πενύμα. — Εντυπώσεις. — Ἀλλήθειας. — Σημειώσεις Μία συμβολὴ καθ' ἑβδομάδα.

2132. Ἀνέκδοτα νομίσματα καὶ μολυβδόβουλλα τῶν κατὰ τοὺς μέσους αἰῶνας δυναστῶν τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ Παύλου Ἀλμπρου. Έν Ἀθήναις, ἐκ τοῦ τυπογραφείου ἀδελφῶν Περρῆ, 1880, 4^ο, σ. 73 (μετὰ 4 πινάκων). [Έκ τοῦ περισπούδαστου τούτου συγγράμματος μεταφύρομεν τὴν ἐπομένην εἰσαγωγὴν. «Αἱ ἐν τῷ παρόντι τεύχει περιλαμβανόμενα πραγματεία ἐξεδόθησαν τὸ πρῶτον κατὰ καιροῦ ἐν διαφόροις ἑλληνικοῖς τε καὶ ξένοις περιοδικῶς συγγράμμασι τινέσ' αὐτῶν οὐδ' ἐδημοσιεύθησαν ἑλληνιστί, ἀλλ' ἐν γερμανικῇ ἢ γαλλικῇ μεταφράσει. Ἀκαλοῦθοντες δὲ τὴν νῦν ἐν τῷ τῷ τεύχει προβαίνονσαν κατάξιν σημειοῦμεν πρὸ αὐτῶν ἐδημοσιεύθησαν τὸ πρῶτον.

1. Ἀνέκδοτα νομίσματα καὶ μολυβδόβουλλα τῶν δεσποτῶν τῆς Ἠπείρου. Unedirte Mützen und Bleibullen der Despoten von Epirus. Έν τῇ Numismatische Zeitschrift. Wien. Τόμ. Γ', 1871-1872, σελ. 485-500. Πινάξ XI καὶ XII.

2. Ἀνέκδοτα νομίσματα καὶ μολυβδόβουλλα τῶν δεσποτῶν τῆς Θεσσαλίας καὶ Ἑλένης βαρωνίδος τῆς Καρυτῆς. Monnaies et bulles inédites de Néopatrais et de Carytaena. Έν τῇ Revue Numismatique. Paris, 1869-1870, σελ. 184-193. Πινάξ IX.

3. Ἀνέκδοτον νόμισμα τοῦ Δαμαλά. Monnaie inédite de Damala. Έν τοῖς Mélanges de Numismatique. Paris, 1877 Τόμ. Β', σελ. 65-66.

4. Ἀνέκδοτα νομίσματα Γουίδωνος Β' δούκῆς τῶν Ἀθηνῶν. Έν τῇ Ἀρχαιολογικῇ Ἐφημερίδι Ἀθηνῶν. Περίοδος Β'. Τεύχος ΙΕ', σελ. 392-394.

5. Ἀνέκδοτα νομίσματα τῶν Σαλόνων. Έν τῷ Χρονικῷ ἀνεκδότῳ Γαλαξειδίου, ἐκδοθέντι ὑπὸ Κωνσταντίνου Ν. Σάβα. Ἀθῆναι, 1865, σελ. 232-236.

6. Ἀνέκδοτον νόμισμα Γουλιέλμου τοῦ Βιλλαρδουίνου, ὡς τριαρχοῦ Ἐββοίας. Έν τῇ Πανδώρα. Τόμ. Γ', 1860, σελ. 481. Μετάφρασις γαλλιστῆ τῆς πραγματείας ταύτης ὑπὸ τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ κ. Adrien de Longpérier κατεχωρήθη ἐν τῇ Revue Numismatique, 1860, σελ. 153-156.

7. Ἀνέκδοτον νόμισμα Νικολάου Α' δούκῆς τῆς Νάξου. Έν τῷ προμνημονεύοντι τεύχει τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐφημερίδος, σελ. 394-396. Γερμανικῇ μεταφράσει τῆς περὶ τῶν νομισμάτων τοῦ Γουίδωνος Β' δούκῆς τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Νικολάου Α' δούκῆς τῆς Νάξου πραγματείας ἐδημοσιεύθη ἐν τῇ Zeitschrift für Numismatik. Berlin. Τόμ. Α'. 1874, σελ. 190-197.

8. Ἀνέκδοτος ἀρχαίη Ἰωάννου Λατινοῦ ἐπισκόπου Ἀνδρου. Bulle inédite de Jean, évêque Latin d'Andros. Έν τῷ Bulletin de correspondance Hellénique. Deuxième année, 1878, σελ. 36.

Δημοσιεύονται δὲ τὸ πρῶτον ἐν τῷ τῷ τεύχει ἀπραγματεία περὶ τοῦ νομίσματος τοῦ Γουλιέλμου Βιλλαρδουίνου ὡς ἡγεμόνος τῆς Ἀχαΐας, τῶν τερνισίων Γεωργίου τοῦ Α' δυνάστου τῆς Τήνου καὶ ἡ περὶ τῶν χρυσῶν δουκάτων τοῦ Ἀνδρέου καὶ Δομνίκου Καττανέου, δυνάστῶν τῆς Παλαίας καὶ Νέας Φωκαίας.

Έν ταῖς δημοσιευομέναις ἐνταῦθα τὸ δεύτερον πραγματείας ἐπηνέχθησαν ἑναχοῦ ἀι ἀναγκαίαι μεταβολαὶ καὶ προστέθηκα περὶ τὴν τὸ ἱστορικῶν καὶ νομισματικῶν μέρεσ, προστέθησαν δὲ καὶ νέα ἀνέκδοτα νομίσματα, δι' ὧν ἐπλουτίσθη ἡ συλλογὴ μου μετὰ τὴν πρώτην δημοσίευσιν τῶν σχετικῶν διατριβῶν.

Θεωρήσας ἀναγκαῖον νὰ σχετίσω τὰ νομίσματα μετὰ τῆς ἱστορίας, ὡς βάσιν τῆς ἐκάστοτε προστασομένης ἱστορικῆς περιλήψεως ἔβηκα κυρίως τὰς ἐργασίας τοῦ πολλοῦ μεσαιωνοφίλου Hopp, εἰς οὗ τὰς συγγραφὰς καὶ παραπέμω ἐνταῦθα τε γενικῶς καὶ ἐιδικώτερον ἐν ταῖς πραγματείας ἐκάσταις. Ὁμολογῶ δὲ τὸ κατ' ἐμὲ εὐχαρίστως τὴν πολλὴν ὠφέλειαν, ἣν ἐπορίσθη ἐκ τῶν ἱστορικῶν ἔργων τοῦ πρόφρονος θανόντος παλαμαθοῦ ἄνδρος, ὡς καὶ ἐκεῖνος πολὺ λάχως ἐποίησατο χρῆσιν τῶν νομισμάτων τῆς συλλογῆς μου ὡς πηγῆς ἱστορικῆς, καθ' ἃ αὐτὸς συνεγείρει ἀναφορὰς.

2133. Μελέτη ἐπὶ τῶν μεταλλικῶν ὑδάτων τοῦ Λουτρακίου ὑπὸ Γεωργίου Χ. Βάσα, διδάκτορος τῆς ἱατρικῆς. Έν Ἀθήναις, ἐκ τοῦ τυπογραφείου ἀδελφῶν Περρῆ, 1880, 8^ο, σ. 95, ὄρ. ν. 2.

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

ΠΑΙΓΝΙΑ

Πώς δυνάμεθα νά εύρωμεν πολλούς αριθμούς ούς δενοθήσῃ ἄλλος τις. Ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ, ἔαν εἷς ἡ πλείωτοι ἀριθμοὶ εἶνε ἀνωτέροι τοῦ 9, διακρίνομεν δύο περιπτώσεις· πρώτον, ὅταν οἱ κατὰ νοῦν ληφθέντες ἀριθμοὶ εἶνε περιττοὶ τὸ πλῆθος, ἤτοι τρεῖς, πέντε, ἑπτὰ, κ. ἔ. καὶ δεύτερον, ὅταν εἶνε ἄρτιοι.

Κατὰ τὴν πρώτην περίπτωσιν ζητοῦμεν παρὰ τοῦ διανοηθέντος τοὺς ἀριθμοὺς νά μᾶς εἴπῃ τὸ ἄθροισμα τοῦ πρώτου καὶ τοῦ δευτέρου τῶν ἀριθμῶν τούτων, εἶτα τὸ τοῦ δευτέρου καὶ τοῦ τρίτου, τοῦ τρίτου καὶ τοῦ τετάρτου καὶ οὕτως ἐφεξῆς μέχρι τοῦ τελευταίου, καὶ τέλος τὸ ἄθροισμα τοῦ τελευταίου καὶ τοῦ πρώτου. Τούτου γενομένου, προσθέτομεν ὁμοῦ ἐκεῖνα τῶν ἀθροισμάτων ὅσα κατέχουσι τὰς ἑν περιττὴν, ἤτοι τὸ πρῶτον, τὸ τρίτον, τὸ πέμπτον κ. ἔ., εἶτα προσθέτομεν ὁμοίως τὰ κατέχοντα τὰς ἑν ἄρτιαν, δηλ. τὸ δεύτερον, τέταρτον κ. ἔ., ἀφαιροῦμεν τὸ ἄθροισμα τῆς τελευταίας ταύτης προσθέσεως ἀπὸ τοῦ ἀθροίσματος τῆς πρώτης, ἢ δὲ προκύπτουσα διαφορά θὰ εἶνε ἀριθμὸς διπλάσιος τοῦ πρώτου ἐκ τῶν κατὰ νοῦν ληφθέντων ἀριθμῶν. Λαμβάνοντες λοιπὸν τὸ ἥμισυ τῆς διαφορᾶς ἔχομεν τὸν πρῶτον τῶν ἀριθμῶν ἐκείνων.

Παράδειγμα. — Γεθῆτω ὅτι οἱ κατὰ νοῦν ληφθέντες ἀριθμοὶ εἶνε οἱ ἐπόμενοι πέντες: 3, 7, 13, 17, 20. Προσθέτοντες αὐτοὺς καθ' ὃν τρόπον εἶπομεν ἀνωτέρω, ἔχομεν τὰ ἀθροίσματα 10, 20, 30, 37, 23. Προσθέτοντες τώρα τὰ κατέχοντα περιττὴν τὰς ἑν ἀθροίσματα, ἤτοι τὸ 10, 30, 23, ἔχομεν ἄθροισμα 63· τὸ αὐτὸ δὲ πράττοντες καὶ διὰ τὰς ἑν ἄρτιας τάξεις: 20 καὶ 37 ἔχομεν 57, ὅπερ ἐὰν ἀφαιρέθῃ ἀπὸ τοῦ πρώτου ἀθροίσματος 63, μένει ὑπόλοιπον 6, τὸ ὅποιον εἶνε τὸ διπλῶν τοῦ πρώτου ἐκ τῶν κατὰ νοῦν ληφθέντων ἀριθμῶν, δηλ. τοῦ 3. Ἦδη πρὸς εὐρεσιν τῶν λοιπῶν δὲν ἔχομεν ἢ νά ἐνεργήσωμεν τὰς ἀκολουθοῦσας ἀπλουστάτας πράξεις. Ἀφαιροῦμεν τὸν 3 ἀπὸ τοῦ πρώτου ἀθροίσματος 10, καὶ ἔχομεν τὸν δεύτερον τῶν κατὰ νοῦν ληφθέντων ἀριθμῶν, ἤτοι τὸν 7· τούτον δ' ἀφαιροῦντες ἀπὸ τοῦ δευτέρου ἀθροίσματος, 20, ἔχομεν τὸν τρίτον ἀριθμὸν 13, ὃν πάλιν ἀφαιροῦντες ἀπὸ τοῦ τρίτου ἀθροίσματος 30, ἔχομεν τὸν τέταρτον 17, καὶ τοῦτον ἀπὸ τοῦ τετάρτου 37 ἀφαιροῦντες, ἔχομεν τὸν πέμπτον καὶ τελευταῖον τῶν κατὰ νοῦν ληφθέντων ἀριθμῶν, ἤτοι τὸν 20.

Κατὰ τὴν δευτέραν περίπτωσιν, ὅταν δηλ. οἱ κατὰ νοῦν ληφθέντες ἀριθμοὶ εἶνε ἄρτιοι τὸ πλῆθος, ἤτοι δύο, τέσσαρες, ἕξ, κ. ἔ., ζητοῦμεν πάλιν, ὡς ἐν τῇ προηγουμένη περιπτώσει, νά μᾶς εἴπῃ τὸ ἄθροισμα τοῦ πρώτου καὶ τοῦ δευτέρου τῶν ἀριθμῶν, τοῦ δευτέρου καὶ τοῦ τρίτου καὶ οὕτως ἐφεξῆς μέχρι τοῦ τελευταίου· μόνον, ἀντὶ τοῦ ἀθροίσματος τοῦ τελευταίου καὶ πρώτου ἀριθμοῦ, πρέπει νά λάβωμεν νῦν τὸ ἄθροισμα τοῦ τελευταίου καὶ τοῦ δευτέρου τῶν κατὰ νοῦν ληφθέντων ἀριθμῶν. Τούτου γενομένου, προσθέτομεν ὁμοῦ τὰ κατέχοντα τὴν ἑστίαν τὰς ἑν ἀθροίσματα, τὰ δὲ ἕξ αὐτῶν ἄθροισμα σημειούμεν κατὰ μέρος· εἶτα προσθέτομεν τὰ κατέχοντα τὴν περιττὴν τάξιν, πλὴν τῆς πρῆστον, τὸ δὲ τελευταῖον τοῦτο ἄθροισμα ἀφαιροῦμεν ἀπὸ τοῦ προηγουμένου· ἡ ὑπολειπόμενη διαφορά ἔσται ἀριθμὸς διπλάσιος τοῦ δευτέρου τῶν κατὰ νοῦν ληφθέντων ἀριθμῶν· ἐπομένως τὸ ἥμισυ τοῦ ἀριθμοῦ τούτου ἔσται ὁ δεύτερος τῶν ἀριθμῶν ἐκείνων. Ἐδραβέντος οὕτω τοῦ δευτέρου ἀριθμοῦ, δὲν ἔχομεν ἢ νά ἀφαιρέσωμεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ἀθροίσματος τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου ἵνα ἔχομεν τὸν πρῶτον· ἀφαιροῦντες δὲ πάλιν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ἀθροίσματος τοῦ δευτέρου καὶ τοῦ τρίτου θὰ ἔχομεν τὸν τρίτον, ὃν ἀφαιροῦντες πάλιν ἀπὸ τοῦ ἀθροίσματος τοῦ τρίτου καὶ τετάρτου θὰ ἔχομεν τὸν τέταρτον, καὶ οὕτως ἐφεξῆς.

Παράδειγμα. — Ὑποθέσωμεν ὅτι οἱ κατὰ νοῦν ληφθέντες ἀριθμοὶ εἶνε 3, 7, 13, 17· οὗτοι προστιθέμενοι καθ' ὃν τρόπον εἶπομεν ἀνωτέρω παρέχουσιν ἀθροίσματα 10, 20, 30, 24. Ἐκ τούτων προσθέτοντες τὸ δεύτερον καὶ τέταρτον ἔχομεν 44, ἐξοῦ ἀφαιροῦντες τὸ τρίτον ἀθροισμα 30 (διότι τὸ πρῶτον, εἶπομεν, πρέπει νά μείνῃ ἄθικτον) ἔχομεν 14, ὅπερ εἶνε τὸ διπλάσιον τοῦ 7, ἤτοι τοῦ δευτέρου ἀριθμοῦ. Τὸν ἀριθμὸν τούτον ἀφαιροῦντες ἀπὸ τοῦ πρώτου ἀθροίσματος 10 ἔχομεν 3, ἤτοι τὸν πρῶτον ἀριθμὸν, ἀφαιροῦντες δὲ πάλιν αὐτὸν τὸν 7 ἀπὸ τοῦ δευτέρου ἀθροίσματος

20 ἔχομεν 13, τὸν τρίτον ἀριθμὸν, ὃν ἀφαιροῦντες ἀπὸ τοῦ 30 ἔχομεν τὸν 17, τὸν τέταρτον καὶ τελευταῖον τῶν κατὰ νοῦν ληφθέντων ἀριθμῶν.

1137.

Nuit blanche (λευκὴ νύξ) ἀποκαλεῖται ἐν τῷ οἰκιακῷ ἰδιώματι τῆς γαλλικῆς γλώσσης ἡ νύξ, ἣν διέρχεται τις ἄβυσνος. Ἄλλὰ πόθεν ἡ ἀρχὴ τῆς φράσεως ἐν τῇ σημασίᾳ ταύτῃ;

1138.

Τετράγωνον νά τμηθῇ διὰ τριῶν γραμμῶν οὕτως, ὥστε δὲ αὐτοῦ ν' ἀποδεχθῇ ὅτι 64=65.

Ἐν Βερολίῳ, 16 Μαΐου 1880.

1139.

Le monde est plein de fous et qui n'en veut pas voir S'enferme dans sa chambre et brise son miroir.

Ζητεῖται νά διατυπωθῇ διὰ δύο ἑλληνικῶν στίχων ὁμοιοκαταληκτῶν ἢ ἐν τῷ ἀνωτέρῳ γαλλικῷ διατίχῳ περιεχομένη ἔννοια. Ἐκ τῶν ἀποσταλησομένων ἡμῖν διατίχων θὰ δημοσιεύσωμεν τὰ μάλλον ἐπιτυχέστερα.

1140.

[Τῶ πρώτῳ λύθη δοθήσεται ἐν βέλῳ].

Σχημάτισον κυβόλεξον ἐκ τεσσάρων λέξεων, ὧν ἐκάστη νά περιέχῃ τέσσαρα γράμματα, μία δὲ τῶν λέξεων τούτων νά ἦνε λάθρα (Λάθρα δωρ. λήθη).

ΛΥΣΕΙΣ

1129.

Ῥίπτω σκόνην ἑστὰ ῤμάτια (jeter de la poudre aux yeux) λέγουσι παροιμιώδως οἱ Γάλλοι, ὅπως ἡμῖς λέγομεν, μὲ ὄλιγον διάφορον ἔννοια, ῤίπτω στάχτην ἑστὰ ῤμάτια. Ἐν τῇ γαλλικῇ γλώσσῃ πρὸς τῆς ἐβρέσεως τῆς πυρτιδος κόνης, ἢν οἱ Γάλλοι καλοῦσιν ἀπλῶς κόνην (poudre), ἡ λέξις ἐσημειοῦν ἀπλῶς τὴν κοινὴν κόνην, καὶ ἢτο συνώνυμος τῇ κονιορτῶς. Τοιαύτη δὲ εἶνε ἡ χρῆσις τῆς λέξεως παρὰ τοῖς ποιηταῖς, οἷον τῷ Ῥακίνα, καὶ ἄλλοις. Ὅσαίσι π. χ. ὁ Αἰμιάν ἐν τῇ μεταφράσει τῆς Ἡλιάδος ἀναφέρει τὴν λέξιν poudre, ἔννοει τὴν κόνην ἢ τὸν κονιορτὸν ἐν τῇ κριτολεκτικῇ σημασίᾳ τῆς λέξεως. Ὅμοιος καὶ ἐν τῇ παροιμιώδει φράσει: ῤίπτω σκόνην εἰς τὰ ῤμάτια δὲν πρόκειται περὶ κόνης χρυσοῦς τυγνῶν, ὡς ἤθελεν διολθεῖν τις ἀποβλέπων εἰς τὴν ἰδέαν τῆς ἐκθαμβώσεως, ἢν ἐκφράζει ἡ παροιμιώδης φράσις, ἀλλ' ἀπλῶς περὶ κόνης, περὶ τοῦ κοινοῦ ἐκείνου, ὃν ἀντίγειρον οἱ ἀθληταὶ ἐν τοῖς Ὀλυμπιακοῖς ἀγῶσι, καὶ ὃν οἱ πρῶτοι, οἱ καὶ ταχύτεροι, ἀνέπεμπον εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἀπολειπομένων, καὶ κατὰ πόδας αὐτῶν τρεχόντων. Ὅθεν ἡ φράσις ῤίπτω σκόνην ἑστὰ ῤμάτια εἶνε ἡ αὐτὴ σχεδὸν μετὰ τὴν φράσιν κάμνω ἡ σὴ κῶνω σκόνην (faire de la poussière), ἤτοι κάμνω θύρονος πρὸς ἐκθαμβώσιν.

Ἐν Ἀθήναις τῆ 20 Μαΐου 1880.

1130.

A M N O I
M N H M A
N H E I E
O M I A Q
I A S Q N

1131.

α' — 44
6' — 48
γ' — 100
192

1132.

Σύμη — αὐ, μῆ, — — μῶς — ὄς

1133.

M O L E
O R A N
I A V E
E N E E

1134.

Γ Sous A Sur E, E PLUS (+) Sur que deux S P R E

Un sou assuré est plus sûr que deux esperés.

1135.

Avril — rival.

1136.

Ouf — fou.